

De Godfather

Mario Puzo

De Godfather

Vertaald door J. van Wijk

SAGA Egmont

De Godfather

Vertaald door J. van Wijk

Originele titel *The Godfather*

Eerste druk augustus 2025

Copyright ©1969, 2025 Mario Puzo en Saga Egmont

ISBN: 9788727221212 (POD paperback)

ISBN: 9788727221205 (e-book)

ISBN: 9788727221199 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Voor Anthony Clery

Deel 1

Achter elk groot fortuin schuilt een misdaad.

- BALZAC

1

In de zaal van de derde arrondissementsrechtbank van New York zat Amerigo Bonasera en hij wachtte, nee hoopte op gerechtigheid. Wraak op de mannen die zijn dochter zo wreed hadden verwond en die bovendien getracht hadden haar te onteren.

De rechter, een man met een bijzonder opvallend gezicht, rolde de mouwen van zijn zwarte toga op, alsof hij van plan was de beide jonge kerels die voor hem terechtstonden lichamelijk te kastijden. Op zijn gezicht stond duidelijk de verachting te lezen die hij voor hen voelde. Maar er was iets onechts in dit alles. Amerigo Bonasera voelde het wel, maar begreep het niet helemaal.

‘Jullie handelden als een paar *dégénérés* van het ergste soort,’ zei de rechter streng. Ja, ja, dacht Amerigo Bonasera. Dieren, precies dieren. De beide jonge mannen met hun glanzend gekapte haren en hun schoongewassen, scherp getekende gezichten, waarop een trek van diep berouw lag, bogen onderdanig het

hoofd. Maar de rechter was nog niet klaar. ‘Jullie gingen tekeer als een stel wilde beesten en jullie mogen blij zijn dat jullie dat arme kind niet seksueel misbruikt hebben, want dan had ik jullie voor minstens twintig jaar achter de tralies gezet.’

De rechter zweeg een ogenblik en zijn ogen dwaalden heimelijk naar het ziekelijke, gele gezicht van Amerigo Bonasera. Vervolgens vestigde hij zijn ogen op een stapel reclasseringsrapporten die voor hem op tafel lagen. Hij fronste zijn wenkbrauwen en haalde de schouders op alsof hij overtuigd was tegen zijn eigen wil.

Opnieuw nam hij het woord.

‘Maar met het oog op jullie leeftijd, met het oog op jullie goede afkomst en omdat de wet er niet in de eerste plaats is om wraak te nemen, veroordeel ik jullie hierbij tot drie jaar gevangenisstraf. De straf is echter voorwaardelijk.’

Alleen omdat Amerigo Bonasera beroepshalve veertig jaar gerouwd had, was hij in staat het overrompelende gevoel van teleurstelling en haat te onderdrukken. Zijn prachtige jonge dochter lag nog steeds in het ziekenhuis, waar men haar gebroken kaak gekramd had. En deze twee beesten gingen vrijuit? Was het dan niets anders dan toneelspel geweest? Hij keek naar de overgelukkige ouders die zich om hun lieve zoontjes hadden gegroepen. Ja, die waren uiteraard overgelukkig, die hadden nu alle reden om te glimlachen.

Bittere gal kwam Bonasera in de mond, het liep zelfs tussen zijn opeengeklemd tanden. Hij nam zijn witlinnen zakdoek en drukte deze tegen zijn mond. Zo stond hij toen de beide jongemannen, vrij als een vogeltje, door het gangpad liepen, vol zelfvertrouwen, kalm, glimlachend, zonder hem ook maar een

blik waardig te keuren. Hij liet hen voorbijgaan zonder een woord te zeggen en drukte de schone linnen zakdoek tegen zijn mond.

De ouders van de beide wilde beesten volgden, twee mannen en twee vrouwen van zijn leeftijd, alleen meer Amerikaans in hun kleding. Zij keken hem beschaamd aan maar toch was er in hun ogen een soort triomfantelijke uitdaging te lezen.

Bonasera verloor zijn zelfbeheersing, boog zich naar voren naar het gangpad en schreeuwde schor: 'Eens zullen jullie huilen zoals ik gehuild heb – ik zal jullie laten huilen zoals jullie kinderen mij hebben laten huilen.' De zakdoek hield hij nu bij zijn ogen. De advocaten van de beklaagden die achter de ouders aanliepen vormden een ring om hun cliënten en sloten de beide jongemannen in, die bezig waren zich een terugweg te banen om hun ouders te beschermen. Een zwaargebouwde gerechtsdienaar kwam haastig naar voren om de rij af te sluiten waarin Bonasera zich ophield. Maar het was al niet meer nodig.

Alle jaren die Amerigo Bonasera in Amerika had doorgebracht, had hij vertrouwd op het gezag, op orde en wet. En hij was daar wel bij gevaren. Ook nu, hoewel de haat hem vervulde, hoewel hij de wilde gedachte kreeg een revolver te kopen en de beide jongemannen dood te schieten, keerde Bonasera zich tot zijn verbijsterde vrouw en zei: 'Ze hebben ons voor gek gezet.' Hij wachtte even en nam toen een besluit zonder acht te slaan op de kosten. 'Voor gerechtigheid moeten wij op onze knieën naar Don Corleone gaan.'

In een opzichtig gemeubileerde en gestoffeerde suite in een hotel in Los Angeles was Johnny Fontane even jaloers dronken als elke andere doorsnee echtgenoot. Languit liggend op een rode sofa dronk hij uit een fles whisky en hij waste na iedere slok de smaak

weg door zijn mond te dopen in een kristallen kom met water en stukjes ijs. Het was vier uur 's ochtends en allerlei wilde plannen zijn vrouw te vermoorden zodra ze thuiskwam, warrelden hem door zijn dronken kop. Als ze tenminste nog thuiskwam. Het was nu te laat om zijn eerste vrouw nog op te bellen en haar te vragen hoe het met de kinderen ging en het idee een van zijn vrienden te bellen trok hem niet erg aan nu het met zijn carrière snel bergafwaarts ging. Er was een tijd geweest dat diezelfde vrienden verrukt, ja zelfs geveild zouden zijn geweest wanneer hij ze 's morgens om vier uur uit hun bed belde, maar nu verveelde hij hen. Hij kon er zelfs even om grinniken wanneer hij eraan dacht dat toen het bergopwaarts ging, de moeilijkheden van Johnny Fontane enkele van de grootste vrouwelijke sterren in Amerika hadden geboeid.

Toen hij voor de zoveelste keer de fles whisky aan zijn mond bracht, hoorde hij eindelijk zijn vrouw de sleutel in het slot steken, maar hij bleef drinken totdat ze de kamer binnenkwam en voor hem bleef staan. Voor hem was ze de meest betoverende vrouw. Ze had het gezicht van een engel, gevoelige violette ogen, en ze was bijzonder tenger maar volmaakt gebouwd. Op het witte doek kwam haar schoonheid nog meer tot uitdrukking. Miljoenen mannen over de hele wereld waren verliefd op het gezicht van Margot Ashton. Betaalden ervoor om dat gezicht op het witte doek te kunnen zien.

‘Waar was je, verdomme?’ vroeg Johnny Fontane.

‘In bed met een vent,’ antwoordde ze.

Ze had zijn staat van dronkenschap echter verkeerd beoordeeld. Hij sprong over de kleine bar naast de sofa en greep haar bij de keel. Maar toen hij dat magische gezicht zo vlak voor zich had en die prachtige violette ogen zag, zakte zijn woede en

voelde hij zich hulpeloos worden. Opnieuw maakte Margot een fout. Ze glimlachte spottend. Ze zag dat hij zijn vuist balde en schreeuwde: 'Johnny, niet in mijn gezicht. We maken opnamen voor een film.'

Ze lachte. Hij stompte haar in haar maag en ze viel op de grond. Hij liet zich boven op haar vallen. Hij rook haar geurige adem toen ze hapte naar lucht. Hij sloeg haar op haar armen en tegen de dijspieren van haar zijdeachtige, gebruinde benen. Hij gaf haar een aframmeling zoals hij vroeger de kleinere jongens had gegeven toen hij nog een onhandelbare tiener was en in Hell's Kitchen in New York woonde. Een pijnlijke afstraffing, die geen blijvende schade, zoals loszittende tanden of een gebroken neus, berokkende.

Maar hij sloeg haar lang niet hard genoeg. Dat kon hij niet. En zij bleef maar tegen hem giechelen. Terwijl ze daar wijdbeens op de grond lag, haar brokaten japon tot boven haar dijen opgetrokken, kon ze het niet laten hem te tarten. 'Vooruit dan, neem me dan. Neem me dan, Johnny, dat wil je toch zo graag!'

Johnny Fontane krabbelde overeind. Hij haatte de vrouw die daar op de grond lag intens, maar haar overweldigende schoonheid gaf haar een magische bescherming. Margot rolde zich opzij en met het gemak van een danseres sprong ze overeind en ze keek hem aan. Ze maakte spottend enkele kinderlijke danspasjes en zong: 'Johnny doet me nooit pijn, Johnny doet me nooit pijn.'

Toen zei ze bijna droevig in haar betoverende schoonheid: 'Arme stakker, mij als een kleine jongen op mijn donder slaan. Ach, Johnny, je zult altijd wel een saai romantisch knulletje blijven. Je vrijt zelfs als een kleine jongen. Je gelooft nog altijd dat liefde net zoiets is als waarover je vroeger zong in die smartlappen

van je.' Ze schudde haar hoofd en zei toen: Arme Johnny. Vaarwel, Johnny.' Ze liep de slaapkamer binnen en hij hoorde hoe ze de sleutel in het slot omdraaide.

Johnny zat nog steeds op de grond met zijn gezicht in zijn handen. Een misselijkmakend, vernederend gevoel van wanhoop maakte zich van hem meester. De hardheid echter, die hem in staat gesteld had de jungle van Hollywood te overleven, deed hem de telefoon grijpen en een taxi bellen om hem naar de luchthaven te brengen. Er was iemand die hem kon redden, die hem erbovenop kon brengen. Hij zou teruggaan naar New York. Hij zou terugkeren naar die ene man, die de macht en de wijsheid bezat die hij zo broodnodig had en die daarnaast een liefde bezat waarop hij nog steeds vertrouwde. Zijn peetvader Corleone.

De bakker Nazorine, even rond en aan de buitenkant even hard als zijn grote Italiaanse broden en wit van het meel, keek met boze ogen naar zijn vrouw, zijn huwbare dochter en zijn bakkersknecht, Enzo. Enzo had zich omgekleed in zijn uniform van krijgsgevangene met de groene, van zijn naam voorziene armband en was bang dat deze ruzie tot gevolg zou hebben dat hij te laat op Governor's Island op appel zou verschijnen. Als een van de vele duizenden Italiaanse krijgsgevangenen die dagelijks, na vrijlating op erewoord, in de Amerikaanse bedrijven werkten, leefde hij in de voortdurende angst dat deze gunst zou worden ingetrokken. Daarom was de klucht die nu opgevoerd werd, voor hem een zeer ernstige zaak.

Nazorine vroeg woedend: 'Heb je mijn gezin onteerd? Heb je mijn dochter een klein aandenken gegeven om je herinnering levend te houden, wanneer, nu de oorlog voorbij is, Amerika je terug zal schoppen naar dat smerige dorp van je, daar op Sicilië?'

Enzo, een kleine, stevig gebouwde jongen, legde zijn hand op zijn hart en zei bijna in tranen, maar niettemin op zijn meest beminnelijke toon: 'Padrone, ik zweer bij de Heilige Maagd dat ik nimmer misbruik heb gemaakt van uw goedheid. Ik houd van uw dochter op een eerlijke manier. En met alle verschuldigde eerbied vraag ik u om haar hand. Ik weet dat ik er het recht niet toe heb, maar wanneer ze me naar Italië terugsturen, kan ik nimmer naar Amerika terugkomen. Dan zal ik nooit in staat zijn met Katherine te trouwen.'

Nazorines vrouw Filomena, merkte heel ad rem op: 'Houd op met dat dwaze gepraat. Je weet heel goed wat je te doen staat. Houd Enzo hier in Amerika en laat hij zich schuil houden bij onze neven op Long Island.'

Katherine hilde. Ze was al een beetje aan de dikke kant, nogal alledaags en op haar bovenlip begon een klein snorretje zichtbaar te worden. Nooit zou ze een echtgenoot krijgen die zo knap was als Enzo, nooit zou ze een man vinden die met zo'n eerbiedige liefde haar lichaam op de verboden plaatsen aanraakte.

'Ik ga wel in Italië wonen,' schreeuwde ze tegen haar vader. 'Ik loop weg als u Enzo niet hier in Amerika houdt.'

Nazorine keek haar scherp aan. Die dochter van hem was nogal een hete. Hij had een keer gezien hoe ze met haar opbollende billen tegen Enzo's geslachtsdelen heen en weer wreef, toen de knecht zich achter haar drong om de toonbankmanden met warme broden uit de oven te vullen. Als hij niet oppaste, verdween vandaag of morgen het hete brood van die vrijbuiters in haar oven, overdacht Nazorine. Hij moest maar zien Enzo in Amerika te houden en hem later tot Amerikaans burger zien te maken. En er was slechts één man die zoiets kon regelen. Il Patino. Don Corleone.

Deze mensen en ook vele anderen ontvingen gegraveerde uitnodigingen voor het huwelijk van miss Constanzia Corleone, dat gevierd zou worden op de laatste zaterdag in augustus 1945. De vader van de bruid, Don Vito Corleone vergat nooit zijn oude vrienden en burens, hoewel hij zelf nu in een groot huis op Long Island woonde. De receptie zou in dat huis gehouden worden en de festiviteiten zouden de hele dag in beslag nemen. Het leed geen twijfel of het zou een gewichtige aangelegenheid worden. De oorlog met de Japanners was zojuist beëindigd en dus zou niemand van de gasten bezocht worden door een knagende angst voor een van hun zonen die in het Amerikaanse leger vochten. Een bruiloft was nu juist iets wat de mensen nodig hadden om hun vreugde te tonen.

En dus verliet op die bewuste zaterdagochtend een stroom van vrienden van Don Corleone New York City om hem eer te bewijzen. Zij hadden allen cr mekleurige enveloppen bij zich, die volgestouwd waren met bankbiljetten, hun huwelijkscadeau. Geen cheques. In elke enveloppe zat een kaart met daarop de naam van de gever en de mate van respect voor Il Patino uitgedrukt in geld. Een respect dat in alle opzichten verdiend was.

Don Vito Corleone was een man naar wie iedereen toe kwam als hij hulp nodig had en nooit werden zij teleurgesteld. Hij deed geen loze beloften en evenmin kwam hij met de laffe verontschuldiging dat zijn handen gebonden waren door mensen met meer macht in de wereld dan hijzelf. Het was niet absoluut noodzakelijk tot zijn vrienden te behoren, het was zelfs niet van belang wanneer je geen middelen of mogelijkheden had om hem terug te betalen. Er was maar één ding noodzakelijk en dat was dat je hem zelf je vriendschap verklaarde. En, hoe arm of

machteloos degene die zijn hulp vroeg ook was, dan maakte Don Corleone de moeilijkheden van de ander tot de zijne. Niets en niemand kon een oplossing van het verdriet van de man in de weg staan. Zijn beloning? Vriendschap, de eerbiedige titel van 'Don' en soms de meer hartelijke begroeting van 'Il Patino'. Soms ook gebeurde het en dan alleen om zijn eerbied voor de Don te tonen en zeker niet om er beter van te worden, dat een kruik eigengemaakte wijn of een mandje met bestrooide *taralles*, die speciaal voor hem waren gebakken, zijn kersttafel versierde. Iedereen begreep – en dat was louter een bewijs van goede manieren – dat je diende te laten blijken dat je bij hem in de schuld stond en dat hij het recht had te allen tijde naar je toe te komen en je te vragen je schuld door een kleine wederdienst af te lossen.

Nu op deze grote dag, de trouwdag van zijn dochter, stond Don Vito Corleone in de deuropening van zijn huis op Long Beach om zijn gasten, die hij allen kende en vertrouwde, welkom te heten. Velen van hen hadden hun welstand aan de Don te danken en op deze bijzondere dag voelden zij zich vrij om 'Il Patino' tegen hem te zeggen. Zelfs de mensen die op dit feestelijke gebeuren hun diensten bewezen, waren zijn vrienden. De man achter de bar was een oude kameraad en zijn gift bestond naast zijn persoonlijke bekwaamheden, uit de vele flessen drank die de bar vulden. De kelners waren vrienden van Don Corleones zoons. Het eten op de tafels in de tuin was bereid door de vrouw van de Don en haar vriendinnen en de vrolijke versiering in de grote tuin was door de hartsvriendinnen van de bruid aangebracht.

Don Corleone ontving iedereen, rijk of arm, machtig of onbetekend, met dezelfde vriendelijkheid. Hij behandelde niemand geringschattend. En de gasten vertelden hem zó

uitbundig hoe goed hij er wel uitzag in zijn smoking, dat een minder ervaren waarnemer gemakkelijk had kunnen denken dat de Don zelf de gelukkige bruidegom was.

Bij hem aan de deur stonden twee van zijn drie zoons. De oudste, die Santino gedoopt was maar door iedereen behalve door zijn vader Sonny genoemd werd, werd door de oudere Italianen wantrouwend bekeken, door de jongere daartegenover met bewondering. Sonny Corleone was lang, zeker voor een uit Italiaanse ouders geboren Amerikaan. Hij was bijna een meter tachtig lang en zijn ruige krullende haardos deed hem zelfs groter lijken. Hij had het gezicht van een dikke cupido. Zijn gewelfde lippen waren dik en zinnelijk en zijn kin die in het midden een kloof had, was op een eigenaardige manier aanstootgevend. Hij was als een stier zo machtig gebouwd en het was algemeen bekend dat hij zo zwaar geschapen was dat zijn gemartelde vrouw evenveel angst had voor het huwelijksbed als de ongelovigen eens voor de pijnbank. Er werd gefluisterd dat toen hij als jonge kerel de slecht bekendstaande huizen bezocht, zelfs de meest geharde en onbevreesde hoer, na een eerbiedige inspectie van zijn enorme lid, de prijs verdubbelde.

Hier op het bruiloftsfeest namen de jonge getrouwde vrouwen, breed in de heupen en met een brede mond, Sonny Corleone met koel zelfvertrouwen op. Maar op deze bijzondere dag verspilden zij hun tijd. Sonny Corleone had, ondanks de aanwezigheid van zijn vrouw en drie kleine kinderen, speciale plannen met zijn zusters voornaamste bruidsmisje, Lucy Mancini. Dit jonge misje, dat zich hiervan volledig bewust was, zat in haar roze toiletje aan de tuintafel, een krans van bloemen in haar glanzend zwarte haar. Tijdens de laatste week van de repetities voor de bruiloft had ze steeds met Sonny geflirt en die ochtend had ze, bij

het altaar, een kneepje in zijn hand gegeven. Meer kon een maagd niet doen.

Het interesseerde haar niet dat hij nooit de grootheid van zijn vader zou evenaren. Sonny Corleone was sterk en hij had de nodige moed. Hij was edelmoedig en er werd gezegd dat zijn hart even groot was als zijn lid. Toch had hij niet zijn vaders nederigheid, maar in plaats daarvan een snel en vurig temperament en dat leidde tot fouten in zijn beoordeling. Hoewel hij in zijn vaders zaken van onschatbare waarde was, waren er toch veel die eraan twijfelden of hij ook zijn vaders opvolger zou worden.

De tweede zoon, Frederico, die meestal Fred of Fredo genoemd werd, was een zoon waar iedere Italiaan de heiligen om smeekte. Plichtsgetrouw, loyaal en altijd ten dienste van zijn vader, woonde hij op dertigjarige leeftijd nog steeds bij zijn ouders. Hij was klein en dik, niet knap, maar hij had hetzelfde cupidogezicht als de overigen in het gezin, de krullende hardos boven een rond gezicht en de zinnelijk gewelfde lippen. Alleen waren deze lippen bij Fred niet zinnelijk maar hard als graniet. Geneigd tot een zekere somberheid, was hij niettemin een steun voor zijn vader. Nooit sprak hij hem tegen en nooit bracht hij hem in moeilijkheden door schandalig gedrag met vrouwen. Ondanks al deze goede eigenschappen had hij niet dat persoonlijk magnetisme, die dierlijke kracht, die zo noodzakelijk zijn voor een leider van mensen en ook van hem werd niet verwacht dat hij zijn vader zou opvolgen.

De derde zoon, Michael Corleone, stond niet bij zijn vader en zijn twee broers maar zat aan een tafel in het meest afgezonderde hoekje van de tuin. Maar zelfs daar kon hij niet ontkomen aan de attenties van de vrienden van de familie Corleone.

Michael Corleone was de jongste zoon van de Don en de enige die geweigerd had de door zijn vader aangewezen richting te gaan. Hij had niet het zware cupidohoofd als de andere kinderen en zijn ravenzwarte haar was eerder sluik dan krullend. Zijn huid had een zuivere, olijfbroine kleur, een kleur die men bij een meisje mooi zou noemen. Hij was knap, maar op een bepaalde manier. Er was inderdaad een tijd geweest dat de Don zich zorgen had gemaakt over de mannelijkheid van zijn jongste zoon. Die zorg was echter verdwenen toen Michael Corleone zeventien jaar werd.

Deze jongste zoon zat nu aan een tafel in de verste hoek van de tuin en wilde daarmee de vervreemding van zijn vader en het gezin duidelijk laten uitkomen. Naast hem zat het Amerikaanse meisje van wie iedereen wel gehoord had maar die men tot nu toe nooit gezien had. Uiteraard had hij het nodige respect getoond en haar aan iedereen, ook aan zijn familie, voorgesteld. Ze waren niet bepaald onder de indruk. Ze was te mager, te blond, haar gezicht veel te intelligent voor een vrouw en haar manieren veel te vrij voor een maagd. Haar naam klonk ook veel te buitenlands in hun oren. Ze noemde zich Kay Adams. Wanneer zij hun had verteld dat haar familie zich tweehonderd jaar geleden in Amerika had gevestigd en haar naam hier heel gewoon was, zouden ze ongetwijfeld hun schouders hebben opgehaald.

Iedere gast merkte op dat de Don geen bijzondere aandacht aan zijn derde zoon besteedde. Voor de oorlog was Michael zijn vaders gunsteling geweest en het was duidelijk dat hij de aangewezen erfgenaam van het familiebedrijf zou zijn, wanneer het ogenblik daartoe was aangebroken. Hij had dezelfde rustige kracht en dezelfde mate van intelligentie als zijn machtige vader, het aangeboren instinct op een zodanige manier te handelen dat

de mensen hem wel moesten eerbiedigen. Maar toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, nam Michael Corleone als vrijwilliger dienst bij het Korps Mariniers. Hij trotseerde toen hij dit deed daarbij het uitdrukkelijke bevel van zijn vader.

Don Corleone had de bedoeling noch het verlangen zijn jongste zoon te laten doden in dienst van een voor hem vreemde mogendheid. Dokters waren omgekocht en geheime afspraken waren gemaakt. Maar Michael was eenentwintig jaar en men kon tegen zijn eigenzinnigheid weinig of niets beginnen. Hij nam dienst en vocht in de Stille Zuidzee. Hij bracht het tot kapitein en ontving medailles. In 1944 verscheen er een foto van hem in *Life* met daaronder een opsomming van zijn daden. Een vriend had Don Corleone het weekblad laten zien (zijn familie durfde het niet) en de Don had verachtelijk gegromd en toen opgemerkt: 'Hij verricht al die wonderen voor vreemden.'

Toen Michael Corleone in 1945 uit de dienst werd ontslagen om te herstellen van een verwonding die hem voor de dienst onbruikbaar had gemaakt, had hij er geen idee van dat zijn vader dit ontslag had bewerkstelligd. Hij bleef een paar weken thuis en ging toen zonder iemand hierover te raadplegen naar het Dartmouth College in Hanover, New Hampshire en op die manier verliet hij het huis van zijn vader. Om terug te keren voor het huwelijk van zijn zuster en hun zijn toekomstige vrouw te tonen, dat onaantrekkelijke, kleurloze Amerikaanse meisje.

Michael Corleone amuseerde Kay Adams met korte verhaaltjes over de meer interessante bruiloftsgasten. Op zijn beurt was hij geamuseerd door het feit dat zij deze mensen exotisch vond en hij was, zoals gewoonlijk, gecharmeerd door haar intense belangstelling voor alles wat voor haar nieuw en vreemd was.

Ten slotte werd haar aandacht gevangen door een kleine groep mannen die zich rondom een houten vat met eigengemaakte wijn geschaard hadden. Deze mannen waren Amerigo Bonasera, Nazorine de bakker, Anthony Coppola en Luca Brasi. Met haar gebruikelijke scherpe opmerkingsgave had ze gezien dat deze vier mannen niet bijzonder op hun gemak waren. Michael glimlachte. 'Nee, dat zijn ze inderdaad niet,' zei hij. 'Zij wachten op het ogenblik dat ze mijn vader alleen kunnen spreken. Ze willen hem om een gunst vragen.' Het was inderdaad opvallend dat deze vier mannen de Don voortdurend met hun blik achtervolgden.

Terwijl Don Corleone bezig was zijn gasten te begroeten, stopte er een zwarte Chevrolet langs de verst verwijderde zijde van het geplaveide voorplein. De twee voor in de auto gezeten mannen haalden opschrijfboekjes tevoorschijn en zonder een poging te doen hun werk te verhelen, schreven zij de nummers op van alle auto's die rond het voorplein stonden geparkeerd. Sonny wendde zich tot zijn vader en zei: 'Die kerels daar zijn blijkbaar agenten.'

Don Corleone haalde zijn schouders op. 'De straat is mijn eigendom niet. Ze doen maar waar ze zin in hebben.'

Sonny's gezicht werd rood van woede. 'De vuile schoften, ze hebben ook nergens eerbied voor.' Hij verliet het bordes van het huis en wandelde over het voorplein naar de zwarte Chevrolet. Hij bracht zijn gezicht boos tot vlak voor dat van de chauffeur die zelfs niet met zijn ogen knipperde, maar alleen zijn portefeuille opensloeg om een groene legitimatiekaart te laten zien. Zonder een woord te zeggen stapte Sonny achteruit. Hij spuwde zodanig dat het speeksel tegen de achterdeur van de auto aankwam en liep toen weg. Hij hoopte dat de chauffeur uit de auto zou stappen en achter hem aan zou komen, over het voorplein. Maar er gebeurde